

Mạ Tôi

Ngày ấy, lần đầu tiên trong đời, tôi về thăm quê hương của anh ở tận ngoài Huế, nơi mà tôi chưa bao giờ đặt chân đến. Nhà anh ở bên kia con sông lớn nên phải đi chuyến đò rất lâu. Hơn một giờ, con đò nhỏ lênh đênh trên sông nước, trong lòng tôi cứ suy nghĩ mông lung: Không biết mẹ anh là người như thế nào? Mẹ là người dễ tính hay khó tính? Mẹ anh có thích tôi không?

Tôi cùng đi với một người bạn. Chúng tôi ở lại nhà mẹ chơi mấy ngày. Tôi chuyện trò với mẹ, nhưng không nghe mẹ anh “thăm dò hay hỏi bóng gió” gì về cô gái xứ Quảng chi hết. Sau vài ngày thăm chơi, tôi đã cùng anh trở vô Đà Nẵng và cũng có mẹ đi chung. Vì thỉnh thoảng bà vào Đà Nẵng thăm chơi và ở với gia đình chị gái của anh.

Sáng sớm hôm ấy, trên đường bách bộ ra bến sông, vừa lúc gặp một người cùng đi, tôi nghe bà “giới thiệu tình bơ” với người ấy là “con dâu tôi đó.” Câu nói của mẹ anh làm tôi mở mắt to lên. Mẹ anh đã chấp nhận tôi làm dâu rồi hả? Sao không “điều tra lý lịch” gì hết. Lần đầu tiên, nghe câu nói của mẹ anh làm lòng tôi rất cảm động. Qua ánh mắt, cử chỉ và giọng nói của bà mẹ quê chân tình, không pha một chút gì của sự đùa giỡn hay nói cho đẹp lòng “khách phương xa”. Mẹ anh không so đo tính toán mà chấp nhận tôi ngay từ lúc đầu. Tôi gọi mẹ anh bằng Mạ lúc nào cũng không nhớ, dường như lâu lắm trước khi chúng tôi cưới nhau.

Sau khi từ trại Tị Nạn trở về, dù với hai bàn tay trắng nhưng tôi không thất vọng, chán nản hay bi quan. Tôi ra Đà Nẵng tự bươn chải để sinh sống và đi học trở lại nên cuộc sống lúc bấy giờ rất vất vả khó khăn. Trong thời gian này, Mạ cũng vào Đà Nẵng ở với gia đình con gái. Lúc này chúng tôi chưa cưới hỏi, nhưng mỗi lần có dịp ghé thăm, Mạ luôn bất ngờ tặng tôi những món quà nhỏ nhưng rất cảm động. Mạ thường gọi cho tôi khi thì phần ăn trưa, khi thì một gói xôi hay một ổ bánh mì, khi thì một ít tiền bà có. Tôi nhận được những món quà từ Mạ với cả tấm lòng quý mến yêu thương.

Điều mà lòng tôi khó quên nhất là ngày tôi về quê anh để làm dâu nhà Mạ. Sau khi hôn lễ của chúng tôi được tổ chức tại Thánh Đường Tin Lành An Hải- Đà Nẵng, chúng tôi về quê để ra mắt họ hàng. Tối hôm đó, anh chị em, bà con xa gần tề tựu rất đông ăn uống và chuẩn bị thức ăn cho ngày mai tiếp đãi khách. Rất nhiều việc phải làm, nhưng tôi có “bằng rửa chén” là xài được nên đem ra sử dụng ngay. Lúc đang rửa chén, có người nhờ tôi đi làm việc khác, vậy là đồng chén bị bỏ dở dang. Khoảng vài phút sau, văng vẳng có tiếng ai đó chê "rửa chén cũng không sạch." Hoảng quá, tôi tìm cách giải thích. Đang bối rối, nên miệng lưỡi cứ cứng đờ, chưa kịp phân trần, thành linh tôi nghe tiếng Mạ nói lớn sau lưng: "Đừng có nói ác, Đà phải đi làm việc khác, chén đó chưa rửa, chứ không phải rửa không sạch." Còn nhiều việc phải lo cho ngày mai, nhưng Mạ sợ tôi bị “bất nạt” nên lúc nào cũng để ý can thiệp. Đến gần khuya, vẫn còn món dưa món, tôi và một số người ngồi làm. Từ nhỏ đến lớn đi học, biết cắt hình tròn, hình vuông, chứ đâu có biết cắt kiểu hoa, lá cầu kỳ khó như vậy. Tôi thấy không ổn, nếu làm xấu sẽ bị chê, vì lúc đó Mạ đã đi ngủ rồi. Tôi lẳng lặng lên sau lưng Mạ, ngủ một giấc đến sáng, có Mạ làm “thuần đờ” nên hết sợ bị ai la rầy.

Ngày chúng tôi chuẩn bị rời Việt nam để sang định cư ở Mỹ. Lúc này, tuổi Mẹ đã gần bảy mươi. Anh là người con trai út trong gia đình được Mẹ yêu thương nhất, thế nhưng Mẹ chẳng có quà cho anh. Riêng phần tôi, trước ngày vào Sài Gòn, Mẹ tặng tôi một món quà, được gói gọn gàng cẩn thận. Khi vào Sài Gòn, mở quà ra, lòng tôi một lần nữa lại xúc động vô cùng. Quà của Mẹ nào là: kim chỉ, vài cục xà phòng, mấy đôi đũa... và có cả những đồ dùng cá nhân dành riêng cho phụ nữ. Mẹ mua cốt để tặng tôi trước ngày sắp đi xa. Món quà thật đơn sơ, nhưng tấm lòng yêu thương chân tình của Mẹ chẳng đơn sơ chút nào. Vì tất cả những thể hiện chăm sóc, lo lắng của Mẹ không phải là lo cho “con dâu” mà như cho chính con gái ruột của mình khi sắp phải đi xa. Những món quà này tôi mang theo và rất thực dụng. Như kim chỉ, những ngày tháng đầu tiên ở Mỹ, đôi khi cần dùng mà thật tình tôi chẳng biết mua ở đâu.

Mừng Thọ Mẹ Năm 2009 tại Việt Nam

Còn nhiều điều lắm, Mẹ luôn đối với tôi thật là nhân hậu. Khi chúng tôi đến Mỹ sau bốn năm năm mà vẫn chưa có con. Lúc nào qua điện thoại, Mẹ cũng hỏi thăm “Đà có bầu chưa con?” Chúng tôi trả lời “Dạ chưa” rồi chỉ nghe Mẹ tôi nói “Vậ à” chứ chẳng khi nào nghe Mẹ gặng hỏi lý do hay nguyên nhân vì sao vẫn chưa có con. Mẹ lo lắng hỏi han liên tục nhiều năm sau, cho đến khi chúng tôi có con gái Bảo Hân chào đời và tiếp theo là bé Linh Hân. Chúng tôi có hai con gái, có nhiều người cứ hỏi chúng tôi khi nào có con trai hoặc là phải có con trai để “nổi dãi tông đường” chứ. Riêng Mẹ, bà chưa bao giờ hỏi tôi câu hỏi đó. Dù tôi biết rằng, chồng tôi là người duy nhất trong gia đình cũng như trong dòng tộc của anh được định cư tại đất Mỹ. Từ ban đầu Mẹ tôi đã chấp nhận tôi cùng những gì chúng tôi có. Mẹ không thắc mắc, không đòi hỏi hay có bất kỳ một ý kiến áp đặt nào bắt chúng tôi làm theo ý của bà để gây phiền toái và khó khăn cho gia đình chúng tôi. Tôi đã nhận nơi bà lòng yêu thương, nhân hậu, cùng đưa con trai yêu dấu mà Mẹ đã mang nặng đẻ đau cũng như nuôi anh khôn lớn thành người.

Mạ tôi, bà cụ Lê Thị Hói, năm nay đã ở tuổi 90

Tôi đã làm cho Mẹ những gì chúng tôi có thể làm được để bày tỏ lòng hiếu kính yêu thương. Nhưng những gì tôi làm được chưa phải là điều quan trọng nhất. Lòng mong ước và cũng là điều quan trọng nhất là mong sao Mẹ sẽ tin nhận Chúa làm Cứu Chúa của đời sống mình. Chính vì điều này cho nên dù đã làm cho Mẹ những gì tôi có thể làm nhưng lúc nào trong lòng tôi cũng cứ suy nghĩ: “Còn tôi thì chưa làm được gì cho Mẹ hết, trừ việc tôi vẫn cầu nguyện nhiều năm nay để Chúa cứu Mẹ tôi.” Vợ chồng chúng tôi là người đầu tiên trong dòng tộc tin nhận Chúa. Quê chồng tôi, làng cửa biển Tư Hiền rất hẻo lánh, cách cửa biển Thuận An cả trăm cây số. Người dân ở đây chưa có cơ hội nghe về Tin Lành. Mẹ tôi, bà cụ Lê Thị Hói, năm nay đã ở tuổi 90. Cảm ơn Chúa cho bà vẫn còn sáng suốt, sức khỏe. Chúng tôi đã nhiều lần làm chứng cho Mẹ. Kính mong quý vị thêm lời cầu nguyện để Chúa Cứu Linh Hồn Mẹ tôi. Vì đây là lòng ao ước duy nhất của tôi, mong được gặp Mẹ và sẽ sống với Mẹ mãi mãi trên Nước Thiên Đàng.

Viết cho Mẹ từ nửa vòng trái đất

Portland, Oregon trong mùa Lễ Mẹ năm 2011

Trần Thị Đà